

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 544

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

15 Ἰουνίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀναδεωρήσεως Συντάγματος

Εὐλαβῶς ἡ Ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐπαναστατικὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καταρτίσεως τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, αἰτουμένη τὴν Θρησκευτικὴν καὶ Κοινωνικὴν προστασίαν καὶ τὴν προστασίαν τῆς Οἰκογενείας ἡμῶν.

Οὐδαμοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδήλωσις τῆς πίστεως διὰ τῆς λατρείας καὶ ἡ δημιουργία οἰκογενείας, τηρουμένων τῶν Νόμων αὐτῆς.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν (Παλαισημερολογιτῶν) καὶ τὰ ἡμέτερα Σωματεῖα: Πανελληνίος, Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Κοινωνία κλπ., στεροῦνται τῶν δύο πολυτιμοτάτων ἀγαθῶν τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Οἰκογενείας.

Αἱ κατὰ καιροὺς διώξεις ἡμῶν κατεράκωσαν καὶ ἐταπείνωσαν πᾶσαν ἀνθρωπίνην καὶ θρησκευτικὴν ἡμῶν ἀξιοπρέπειαν.

Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν ἐκλείοντο καὶ ἐσφραγίζοντο, οἱ ἱερεῖς ἀπεσχηματίζοντο βίᾳ. Οἱ ἡμέτεροι γάμοι θεωροῦνται καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀνυπόστα-

τοι καὶ ἀνύπαρκτοι, τὰ τέκνα ἡμῶν ἐξώγαμα καὶ δὲν καταχωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχεῖα, οὐδὲ ἐγγράφονται εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς Πολιτείας μὲ τὸ πατρικὸν ἐπώνυμον, αἱ κληρονομικαὶ σχέσεις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τάνάπαλιν εἶναι ἀνύπαρκτοι. Οὐδεμίᾳ συγγένειᾳ δημιουργεῖται μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων του, οὐδὲ ἄλλη ἐπιμέλεια ἢ προστασία ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τὸν πατέρα κλπ. Ἡ Πολιτεία καὶ οἱ ἀσφαλιστικοὶ ὀργανισμοὶ ἀρνοῦνται τὰς ἀσφαλιστικὰς παροχὰς εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Πραγματικὴ εἰκὼν φρίκης εἰς τὰς Θρησκευτικὰς, Οἰκογενειακὰς καὶ Κοινωνικὰς ἡμῶν ἐκδηλώσεις καὶ σχέσεις.

Ταῦτα πάντα, διότι πιστεύομεν εἰς τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῶν Πατέρων Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀκολουθοῦν σήμερον τὰ 9/10 τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς οἰκουμένης. Εἰδικώτερον:

Ι. ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΗΜΩΝ

Ὑπὸ τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔτους 1923, εἰσήχθη ἐν Ἑλλάδι ὡς Πολιτικὸν ἡμερολόγιον τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦ-

τον. Ἐν τῷ Νομοθετικῷ Διατάγματι τῆς 18/25 Ἰανουαρίου 1924 (Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου) ἐτέθη ρητὴ διάταξις καθ' ἣν «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

«Ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον»).

Αἱ κατηγορηματικαὶ αὗται διατάξεις τοῦ Νόμου εὐρίσκονται εἰσέτι ἐν ἰσχύϊ μὴ καταργηθεῖσαι δι' οὐδεμιᾶς μετεγενεστέρως διατάξεως νόμου.

Μόνον ἡ Ἐκκλησία, ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς Πολιτείας, διὰ πράξεως μὴ ἐγκριθείσης οὐδέποτε, προσήρμοσε παρὰ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἐορτολόγιον πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον. Τὴν προσαρμογὴν ταύτην ἠκολούθησεν ἡ Πολιτεία σιωπηρῶς, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὸ διὰ τοῦ Νομ. Δ)τος καθιερωθὲν νομικὸν καθεστῶς.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐθεώρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην ὡς παράνομον, ἀντικανονικὴν καὶ ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἐσυνέχισε καὶ συνεχίζει τὸ κατὰ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον λειτουργικόν, χωρὶς νὰ διαταράσσῃ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διὰ τοῦ τελετουργικοῦ τούτου οὐδεμίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χρηστὰ ἥθη. Ἐν τούτοις ἐδιώχθη καὶ ὑπέστη τὰς ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένας ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς με ὅλας τὰς δραματικὰς συνεπείας.

Πρὸς πλήρη συνταγματικὴν καὶ κανονικὴν κατοχύρωσίν της, ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, καίτοι πιστεύει, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν νόμιμον καὶ ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ὁμῶς δὲν ἔτυχε τῆς ἐπισήμου ὑποστηρίξεως τῆς Πολιτείας διέκοψε πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες περὶ σχίσματος (ΛΑ' Κανὼν Ἀγίων Ἀποστόλων, Α' Κανὼν Ἀγίου Βασιλείου).

II. ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΗΜΩΝ

Τὴν διακοπὴν πάσης πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἀνεγνώρισεν καὶ ἡ Πολιτεία καὶ ἡ νομολογία καὶ ἡ Ἐπιστήμη. Ἦτοι:

α) Ἡ διακοπὴ ἐγένετο διὰ δηλώσεως κοινοποιηθείσης ἐν ἔτει 1935 εἰς τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

β) Ὁ Πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος ὁμιλῶν ἐν ἔτει 1932 εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων εἶπεν: «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίῃ, ὅπως ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα με αὐτὸ τῶν Θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ ἰδικήν τῶν Ἐκκλησίαν».

Πάντες οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ συνεφώνησαν.

γ) Ἡ διοίκησις διὰ πλείστων ἐγγράφων καὶ τελευταίως τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 132010/17.12.66 καὶ 40.289/14.4.1967 ἐγγράφων τοῦ πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους ἔδωκεν ὁδηγίας, ὅπως προστατευθῶμεν ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ Συνταγματικοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τῆς ὁμαδικῆς λατρείας ἡμῶν καὶ παρήγγειλε τὴν ἀποσφράγισιν τῶν ἡμετέρων Ἱερῶν Ναῶν.

δ) Ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς — Βουλῆς ἐδέχθη καὶ διετύπωσεν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ Σχεδίου τοῦ Συντάγματος τὸ ἔτος 1948 ἐρμηνευτικὴν δῆλωσιν, καθ' ἣν «Εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅρου ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκευεσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον».

ε) Ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΞΗ Ψηφίσματος τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος 1952 ρητῶς ἀπεφάνθη κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτοῦ, ὅτι διὰ τῆς διατυπώσεως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 παρέχεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος πλήρης Συνταγματικὴ προστασία διὰ τὴν ἐλευθέραν ἀσκήσιν τῆς λατρείας τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ συνεπῶς ἡ ἐρμηνευτικὴ δῆλωσις ἦτο περιττή. (Πρακτικὰ Ἐπιτροπῆς ΞΗ Ψηφίσματος, σελὶς 42 ἕως 49).

στ) Ἡ ὑπὸ τῆς Πολιτείας συσταθεῖσα

ἐν ἔτει 1933 Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Νομομαθῶν Γιδοπούλου, Βαμβέτσου καὶ Ἀνδρούτσου, ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ Θρησκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι νόμιμος καὶ νομίμως δύναται νὰ ἀσκῇ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς.

ζ) Πλήρως ἀναλύεται τὸ Παλαιοημερολογιστικὸν ζήτημα ἐν τῇ Μονογραφίᾳ «Τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κλπ.» τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης Π. Σμαῖλη. Μὲ ἀκλόνητα νομικά, Συνταγματικά καὶ δογματοκανονικά ἐπιχειρήματα ὁ συγγραφεὺς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἡμῶν Κοινωνία νομίμως καὶ ἐγκύρως ἔχει ἰδρυθῇ, ὅτι οἱ ἱερεῖς καὶ ἐν γένει ὁ Κλήρος ἡμῶν εἶναι νόμιμοι καὶ ὅτι ἅπασαι αἱ ἱεροπραξίαι εἶναι ἐγκυροὶ καὶ ἰσχυραὶ ἔναντι τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

η) Ἡ Νομολογία τῶν κατωτέρων Δικαστηρίων καὶ ἰδίᾳ τῶν Ποινικῶν προσηρμώθη κατὰ κανόνα εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης διδασκόμενα καὶ δὲν θεωρεῖ ἀντιποίησιν ὑπηρεσίας τὰς ὑπὸ τῶν ἱερέων ἡμῶν τελουμένας ἱεροπραξίας, οὐδὲ ἀντιποίησιν στολῆς λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἀμφίεσιν καὶ περιβολὴν τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

III. ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ. ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ:

Παρὰ τὴν DE FACTO ἀναγνώρισιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑπὸ πολλῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας, δι' ἄλλων, ἐκδήλως ἐχθρικῶν πράξεων ἐτέρων ὀργάνων, πιεζομένων ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἀρνεῖται αὕτη τὴν νόμιμον ὑπαρξίν της.

Ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία ἀρνεῖται ὡσαύτως καὶ μὲ ἀσυνήθη μισαλλοδοξίαν ἐξώθει μέχρι πρό τινας τὴν Πολιτείαν εἰς τὰς ἐν ἀρχῇ περιγραφείσας δραματικὰς διώξεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῆς Ἐξουσίας, ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῆς ἡγεσίαν ἀνέχεται τὴν ἐλευθερίαν ταύτην.

Ἡ τοιαύτη ἀνοχὴ δὲν ἐπιλύει τὸ ὄλον Παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα, διότι: α) Ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται ὅλαι αἱ συ-

νέπεια ἐκ τῆς μὴ ἀναγνώρισεως, ὅτι ὑφίσταται DE JURE, ἡ ἀκολουθοῦσα τὸ πάτριον ἑορτολόγιον Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἥτοι:

— Ἀνυπόστατοι γάμοι, ἐξώγαμα τέκνα, ἐξώγαμοι συζυγικαὶ καὶ οἰκογενειακαὶ σχέσεις, ἔλλειψις πατρικῆς ἐξουσίας καὶ ἐπιμέλεια τέκνων, ἀνώμαλοι κληρονομικαὶ διαδοχαὶ κλπ. καὶ β) ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ὁ κίνδυνος νέων διώξεων, ἐὰν προσεχῶς ἐπικρατήσωσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ὁπαδοὶ τῆς μισαλλοδοξίας.

IV. ΑΙΤΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ:

Τὴν ὑπαρξίν παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως ἡ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου καὶ ἐνέγραψε τοῦτο εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθοδόξου προσυνόδου. Εἶναι ἄγνωστον ὅμως πότε θὰ ἐπιληφθῇ καὶ θὰ ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Παρίσταται ὅθεν ἔκδηλος ἡ ἀνάγκη ἐπιλύσεως τοῦ χρονίζοντος ἀπὸ 45 ἐτῶν ζητήματος τούτου ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ δὴ διὰ θετικῆς διατάξεως περιλαμβανομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ὑπὸ κατάρτισιν νέου Συντάγματος.

Ὅθεν, ἡ τόσον δοκιμασθεῖσα Ἐκκλησία ἡμῶν, ὑποβάλλει τὴν παράκλησιν, ὅπως ἐν τῷ νέῳ Συντάγματι περιληφθῇ ἡ ἀκόλουθος ἐρμηνευτικὴ δήλωσις:

«Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκεύεσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, δι' ἰδίων θρησκευτικῶν λειτουργῶν, παντὸς βαθμοῦ, ἐχόντων κανονικὴν χειροτονίαν, συμφώνως τῷ Α' Ἀποστολικῷ Κανόνι».

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
τῆς Ἑλλάδος

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑ ΑΝΗΚΟΝΤΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ
ΚΑΙ ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΕΝΟΡΙΑΙ

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω τοῦ κ. Γ. Γκούμα

Ἀνώνυμος
Γαρυφαλιά Γ. Βλάχου
Ἰωάννα Φωτάκη
Ἰωάν. Παπαγεωργίου
Κυριακή Κουτρούλη
Ἀνώνυμος
κ. Λιάκου
κ. Κατσούλη
Κων. Μανώλης
Φανή Κουτουμάνη
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Χριστοπούλου
Σοφία Ἰωαννίδου

300
100
50
150
50
200
100
330
50
20
100
200
80
50
100
100
100
100
200
50
50
20
50

Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἐυάγ. Φράγκου
Ἀμαλία Γκούμα
Γ. Γκούμας

100
100
50
100
20
30
55
115
20
20
25

3.185

Μέσω Δίδος Ἐλευθερίας Δούβαρη

Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Λαουλάκου Πόπη
Ἀνώνυμος
Ἀριστέα Ζώση
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος
Ἀνώνυμος

100
50
50
100
100
50
50
50
50
20

Τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον ἐπισκέφθησαν εἰς Βόλον τὴν ἐπέτειον τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του (21 Μαΐου 1962) ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀλέξανδρος καὶ οἱ τῆς συμπρωτεύουσας ἀδελφοί τὸ προεδρεῖον τῆς Κοινότητος Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν μετὰ τοῦ Ἱερατ. προϊστάμενου Οἴκου. Στυλίου Μοναστῆ καὶ λοιπῶν. Ἀνωτέρω ὁ Σεβ. Χρυσόστομος μετὰ τοῦ ἐφημερίου του Σεραφεῖμ ἐν μέσῳ τῶν ἐπισκεπτῶν του.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Κακουλίδην ὑπεύθυνον τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ «Ἐνοριακὸν Βῆμα» ἐνορίας Ἀγίου Ἐλευθερίου (Ντεπὼ)

Πανοσιολογιώτατε,

Λυπούμεθα διαπιστώντες, διὰ δευτέραν φοράν, ὅτι παρὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐβάσισε τὸ ὅλον οἰκοδόμημα Αὐτῆς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογίτης ἐκτρεπομένη τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἐκήρυξε ἀμείλικτον πόλεμον ἐναντίον μιᾶς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας, καθυδριζούσα καὶ κατασυκοφαντοῦσα αὐτήν, ὑπερ-

βάσα τὰ ἔρια, τὰ ὁποῖα οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῇ παρέχουσιν.

Ἀναγνώσαντες εἰς τὸ ἀνωτέρω περιοδικὸν σας μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. Νο 32, εἶδομεν μετὰ θαυμάτης δόξης καὶ θλίψεως νὰ ἰσχυρίζεσθε ἀναληθῶς, ὅτι τὴν ἐγὼντητα τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ γαλήνης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, διαταράσσει σήμερον μία τάξις ἀναρχικῶν ἑτερογενῶν Κληρικῶν μετὰ τοὺς ὁπαδοὺς των, οἱ

Ἀγώνυμος	50	Εὐάγ. Βλεζάκη	50
Ἀνώνυμος	20		
Ἀνώνυμος	20	—	250
Καρολίνα Γκούφα	750		
	720		
Μέσω Διαχειριστοῦ			
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀχιλλεῖου	112
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	150
		Ἰ. Ν. Αἰκατερίνης (Πατησίων)	1.000
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Φιλοθέης	361
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος (Λαμίας)	594
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς	395
			2.612
Μέσω Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Κολοιούρου			
Πηνελόπη Γεωργιάδου	100		
Παρασκαυή Μαστρογιαννάκη	50		
Εὐάγ. Μπέση	50		

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουρένῃ εἰς Δεσφίναν-Παρνασσίδος. Διακρίνεται ὁ Σεβ. Διανελίας κ. Ἀνάκιος ἐν μέσῳ τῶν κληρικῶν καὶ προσκυνητῶν.

όποιοι καλούνται συλλήβδην Παλαιοσημερολογίται και οι όποιοι, έκτός των άλλων, τυγχάνουσι Σχισματικοί και Αίρετικοί.

Ταύτα πάντα προερχόμενα από Κληρικών της Υμετέρας θεολογικής κατάρτισεως, γνωρίζοντα την ακριβή θέσιν των ακολουθούντων το πάτριον έορτολόγιον από Συνταγματικής, Νομικής και Κανονικής πλευράς, αποτελούσι συκοφαντικήν δυσφήμειν, εις βάρος μιας θρησκευτικής δοξασίας, έμπιπτουσιν εις σχετικές διατάξεις του Ποινικού Κώδικος.

Διότι πάσα κατασυκοφάντησις εις βάρος ταύτης μαρτυρεί άναμφιέκτως, Πανοσιολογιώτατε, ότι εις την Θρησκευτικήν ταύτην δοξασίαν, υπάρχει α λ ή θ ε ι α, την δύναμιν της οποίας φοβούμενοι οι της αληθείας πολέμιοι και του ψεύδους υπέρμαχοι, κηρύττουσι κατ' αυτής τον πόλεμον. Οι πολεμούντες την θείαν αλήθειαν λέγει και τις των νεωτέρων άπολογητών του Χριστιανισμού, δέον να τεθώσιν έκτός λόγου, διότι αι προσπάθειαι, άς ούτοι καταβάλλουσιν εις τον κατά της θρησκευτικής αληθείας πόλεμον, μαρτυρούσιν την δύναμιν του Θεού, καθ' ου ούτοι εξανίστανται.

Πρός όρθοτέραν όθεν διάγωσιν του κοινού επί των ως άνω συκοφαντιών και προς δικαιότεραν έκτίμησιν του ύψηλου σκοπού, όν στοχάζεται η θρησκευτική ήμων όργανωσις, επιτρέφατέ μας να σάς γνωρίσωμεν, ότι η Κρατούσα Έκκλησία της Ελλάδος άπεσχίσθη εκ της καθ' όλου Όρθοδόξου Έκκλησίας, διά της ήμερολογιακής καινοτομίας, όπως άπεφάνθη κατά το έτος 1923 η προς τουτο συνελθούσα Έπιτροπή, έντολή της τότε Κυβερνήσεως, εκ των Νομοσθεών κ.κ. Γ. Κοφινά κλπ. προς μελέτην του ήμερολογιακού ζητήματος και όπως διακελεύουν οι Έροί Κανόνες, εν οίς και ό Α' του Μεγάλου Βασιλείου.

Ημείς κατόπιν τουτου σωφρόνως ενεργούντες, μετά την διακοπήν των μετά της Κρατούσης Έκκλησίας σχέσεων λόγω της άντικειμενικής εις την συνείδησιν μας έορτολογικής μεταβολής, περιωρίσθημεν εις την εκπλήρωσιν των θρησκευτικών μας καθηκόντων κατά τας ύπαγορεύσεις της συνείδησέως μας, τηρούντες την παράδοσιν με ιδιούς μας Κληρικούς, οίτινες δι' αυτήν μέν είναι καθηρημένοι, διότι είναι Παλαιοσημερολογίται, δι' ήμās όμως κατά φυσικήν συνέπειαν και διά τον αυτόν ακριβώς λόγον δέν είναι καθηρημένοι και δύνανται συνεπώς όχι εις Ναούς της Κρατούσης Έκκλησίας άλλ' εις ιδιούς των τοιούτους να τελώσιν άκωλύτως πάσαν ιερατικήν πράξιν σχέσιν έχουσαν με την θείαν λατρείαν μας και με την εν πίστει ένότητα.

Η καθιερωμένη δογματική αρχή της ένότητος της Έκκλησίας, έρείδεται επί της διδασκαλίας του Χριστού και των Αποστόλων περί «Μιάς» Έκκλησίας και άπαιτεί την ύπαρξιν της δογματικής μόνον ένότητος πίστεως και ουχι ένότητος Διοικήσεως.

«Η ένότης της πίστεως αποτελούσα το θεμέλιον της ένότητος της Έκκλησίας, επάγεται και συνίσταται εν τη όμολογία των θεμελιωδών αληθειών, η δε εν τη Διοικήσει ένότης είναι μέν ευκαταία, ουχι όμως και άπαραίτητος διά την διατήρησιν της Έκκλησιαστικής ένότητος».

Συνεπώς η περί ένότητος της Έκκλησίας δογματική διδασκαλία, περιλαμβάνει μόνον την εν τη πίστει ένότητα, ήτοι την κοινήν ύπακοήν εις την Θείαν φω-

νήν και τας δογματικές αληθείας, όχι όμως και την άσυζητητή ύποταγήν των Όρθοδόξων Χριστιανών εις τας έπιταγάς της Διοικήσεως την Έκκλησίαν Αρχής.

Πέραν τουτων έχουν καθιερωθή Έροί Κανόνες, οίτινες ρητώς επιτάσσουν τους πιστούς, όπως άρνώνται ευπείθειαν και ύπακοήν προς την Έκκλησιαστικήν αρχήν, μάλιστα δε έπαινοῦσι τους άπειθοῦντας, όσάκις η Έκκλησιαστική αρχή άπομακρύνεται καθ' οίονδήποτε τρόπον της όρθής πίστεως και διδασκαλίας και επιβάλλει αρχάς άντικειμένας προς τους Κανόνες, τας παραδόσεις και τους Όρθοδόξους θεσμούς.

Τοιούτοι Κανόνες είναι το δεύτερον μέρος του 15ου της Πρωτοδευτέρας Συνόδου και ό 3ος της Τρίτης Οίκουμενικής Συνόδου όστις διακελεύει «Εί δέτινες των εν έκάστη πόλει ή χώρα Κληρικών υπό Νεστορίου και των σὺν αὐτῷ ὄντων, της Έρωσύνης εκωλύθησαν διά το έρθως φρονεῖν, έδικαιώσαμεν και τούτοις τον ίδιον βαθμόν. Κοινώς δε τους εν τη Όρθοδόξῳ Οίκουμενική Συνόδῳ συμφρονούντας Κληρικούς κελεύομεν τοις άποστατήσασιν ή άφισταμένοις Έπισκόποις μηδ' άλλως ύποκεισθαι κατά μηδένα τρόπον». Ώσαύτως ό Μέγας Φώτιος διδάσκει, ότι αι επιβληθείσαι ποιναι εις τους δικαίως άπειθοῦντας και μη ύπακούοντας εις τας έπιταγάς των άπομακρυνθέντων της όρθής πίστεως Έπισκόπων, είναι άκυροι. Οι άνωτέρω Κανόνες έτέθησαν ως ασφαλιστική δικλεις υπέρ της Όρθοδόξου Έκκλησίας, ίνα εκ των κάτω προλαμβάνεται παρέκκλισις των Διοικούντων ταύτην, άσκουμένου οὕτω έλέγχου των πιστών επί της Διοικήσεως διά την ακολουθουμένην όρθήν όδόν της πίστεως και της λατρείας.

Ούτε υπό Δογματικού, ούτε υπό Έροῦ Κανόνος η Έρās παραδόσεως συνεπώς άπαιτεῖται Διοικητική ένότης των Όρθοδόξων Χριστιανών όπουδήποτε κατοικούντων. Αν τουτο ήτο αληθές, τότε θα ύφίστατο μία μόνον Διοίκησις των Ανατολικών Έκκλησιών, μία θρησκευτική Κοινωνία τουτων, και ουχι πολλά, ως ήδη ύφίστανται, αίτινες έχουν ιδίαν μέν έκάστη Διοίκησιν, ιδίαν Διοικητικήν Νομοθεσίαν κλπ. συνδέονται όμως άπασαι δογματικώς διά της αρχής της πνευματικής και κανονικής ένότητος.

Ίδρύσαντες κατ' ακολουθίαν ιδίαν Θρησκευτικήν Κοινωνίαν οι ακολουθοῦντες το πάτριον έορτολόγιον, συνεμορφώθησαν 1) προς τους Δογματικούς και Έροῦς Κανόνες, την αϊωνόβιον τάξιν και πράξιν της Έκκλησίας, τας αποφάσεις των Πανορθόδοξων Συνόδων, αίτινες κατεδίκασαν το Γρηγοριανόν ήμερολόγιον ως άνορθόδοξον και προσηλυτευτικόν, 2) προς τας αποφάσεις των μετά ταῦτα Συνόδων, προς την Πατριαρχικήν και Συνοδικήν έγκύκλιον του 1931 του Οίκουμενικού Πατριαρχείου, καθ' ην ουδεμία Έκκλησία δικαιούται να θέσῃ μονομερῶς εις εφαρμογήν το νέον ήμερολόγιον, έφ' όσον το ζήτημα του ήμερολογίου διατελεί επίδικον ένώπιον της μελλούσης Πανορθόδοξου Συνόδου, 3) προς την πλειοψηφίαν των Όρθοδόξων Έκκλησιών, των ίσταμένων επί του έδάφους του πατρίου και Όρθοδόξου έορτολογίου, αίτινες άναλογούσιν προς τα τρία τέταρτα των Όρθοδόξων Έκκλησιών, εν συγκρίσει προς τας νεοσημερολογιακάς Έκκλησίας, 4) προς την έξωτερικήν ένότητα της Έκκλησίας και της Χριστιανικής ήθικης και αγάπης και προς το Β. Δ.

Η ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

Ἐληξαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας συνελευθούσης κατ' αὐτὰς Πανορθόδοξου Διασκεψέως, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ κυριώτερά δὲ ἐκ τῶν ἀποφάσεών της εἶναι ἡ περὶ συγκλήσεως τῆς πρὸ πολλοῦ ἀναφερομένης Πανορθόδοξου Συνόδου.

Τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως ταύτης αἰσθάνονται ὅσοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, διότι πολλὰ φλέγοντα ζητήματα ἔχουν ἀνάγκην ἀμέσους ρυθμίσεως.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅμως ὅτι, συνερχομένη αὕτη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, θὰ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὄντως «Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας» (Α' Τιμ. θ. γ' 15), ὡς διακατέχουσα ἀλώβητον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ «Μέγα τῆς Εὐσεβείας Μυστήριον», ὡς τοῦτο παρέλαβε παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦ, τῶν Θεοκηρῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ ὅλον ἔργον της θὰ εἶναι «ἐποικοδομη ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ...» (Εφεσ. β' 20) καὶ ἐπὶ τῶν Ἀγίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τοιοῦτο, διὰ τῶν ὁποίων ἐλάλησε καὶ ἐνήργησεν ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας» ὁ ὁδηγῆσας αὐτὰς εἰς ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ» (Ἰωάν. 15Τ' 13), θέλομεν ἐν τέλει νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ ὅλον ἔργον της, διερχόμενον διὰ τοῦ «πυρός», τοῦ κριτηρίου τῆς πανορθόδοξου συνειδήσεως, θὰ εὑρεθῇ ὡς «ἐποικοδομη ἐπὶ τῷ θεμελίῳ χρυσοῦ, ἀργύρου, τιμίων λίθων» καὶ ὡς τοιοῦτον μενεῖ, εἰς τὸν αἰῶνα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν συζητέων θεμάτων, ἐν τῇ μελλούσῃ νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξῃ Συνόδῳ, εἶναι ἐγγεγραμμένον καὶ τὸ «ἡμερολογιακόν», ἐγγραφὲν εἰς αὐ-

1923 ὅπερ ἰσχύει εἰσέτι, ὡς μὴ ἀκυρωθὲν δι' ἄλλου νόμου τοῦ Κράτους.

Κατόπιν ὅθεν τῶν ἀνωτέρω εὐλόγως δύναται τις νὰ σταθμίσῃ τὴν γραμμὴν, ἣν ἠκολούθησαν καὶ ἀκολούθουν ἐπὶ 44 συναπτὰ ἔτη οἱ Παλαιοημερολογίται, μετὰ τὴν γενομένην ἑορτολογικὴν καινοτομίαν, μνήμονες τῆς ἱερᾶς ὑποχρεώσεώς των πρὸς τὴν ἀλώβητον καὶ ἀλύμαντον τήρησιν πάντων τῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων θεσπισθέντων καὶ ἡμῖν παραδοθέντων. Δι' ὃ καὶ ἔχουσιν ἥσυχον τὴν συνείδησιν καὶ τρέφουσιν ἀκράδαντον τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς ἀντιμυσθῆναι παρὰ τοῦ μεθαποδότου Χριστοῦ, διὰ τὴν δόξαν καὶ Πίστιν τοῦ Ὁποίου εὐθαρσῶς ἀγωνίζονται.

Ὁ πρέσβυς

Παναγ. Σ. Βασιλειάδης

τόν, κατ' ὁμόφωνον ἀπόφασιν πάντων τῶν μετασχόντων ἐν τῇ Πανορθόδοξῃ Διασκεψί τῆς Ρόδου ἀντιπροσώπων, τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Εἶναι αἰσθητὴ εἰς πάντας τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς ἡ ἐκ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δημιουργηθεῖσα ἀνωμαλία εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλπίζομεν ὅμως, ὅτι θὰ ἐξομαλυνθῇ αὕτη καὶ θὰ ἐπανεύρῃ τὴν γαλήνην της ἡ δεινῶς ἐκ ταύτης χειμαζομένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Διότι τὰ ὑφιστάμενα στοιχεῖα μᾶς ἐγγυῶνται ὅτι, ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ληφθεῖσα ἀπόφασις, ὑπὸ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου, θὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας.

ΠΟΙΑ ΤΑ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Τὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ συνιστώντα στοιχεῖα, εἶναι τὰ ἐξῆς, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνῶσιν: 1ον) Ὁ 7ος Ἀποστολικὸς Κανὼν, 2ον) Ἡ περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐπικυλοδομήθη ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω 7ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη ἡ Οἰκουμενικὴ ἔνωσις, τῶν διηρημένων ἐκ τοῦ διαφόρου ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα Χριστιανῶν.

Ἐξυπακούεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη πρέπει νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐφ' ὅλων τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐφ' ὅσον, ὡς προελέχθη, κύριος σκοπὸς τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἡ διὰ τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ ἔνωσις πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἡ ὁποία διετηρήθη, ἐν τῷ μέρει τούτῳ, μέχρι τοῦ 1582, ὅτε ὁ Πάπας Γρηγόριος δ' Π' εἰσήγαγεν ἐν τῷ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐπικληθέν, Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἐπὶ ἀθετήσῃ τοῦ τε 7ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, καὶ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου.

2) Ἡ καταδικαστικὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀπόφασις τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐν Κων) πόλει συνελευθούσης Πανορθόδοξου Συνόδου ἐν ἔτει 1583, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίσθη τὸ ὡς ἄνω πραξικόπημα τοῦ Πάπα, «ὡς μία τῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν ἱερῶν κανόνων», (ἐκκλ. ἱστορία Φ. Βαφείδου, τόμος 3ος, σελῖς 125 καὶ ἄλλα), ὡς καὶ ἡ ὑφ' ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἀπόκρουσις τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

3) ἡ αἰωνόβιος πράξις «τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», 4) ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἀκολουθούντων τὰ Πατρικὸν ἑορτολόγιον Ὁρθόδοξων, καὶ ἄλλα.

Κατὰ ταῦτα, ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος, θὰ εὑρεθῇ πρὸ σκληροῦ διλημματος, προκειμένου νὰ λάβῃ τὴν σχετικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπόφασιν της, α) ἡ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν της τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα καὶ σεβομένη τὴν αἰωνόβιον Παράδοσιν τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας, νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς ὅσα «τὰ Πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου» διέταξαν καὶ ἐνοθέτησαν, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποδοδεγμένως, β) ἡ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀποστασίαν τῶν Πατρικῶν καὶ Προτεσταντῶν, ἐπὶ βεβαίᾳ καταπάτησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, τὸ ὁποῖον ἀπευχόμεθα. Διότι ἐν τῇ β' ταύτῃ περιπτώσει, τὸν λόγον θὰ ἔχῃ ὁ περισύσας λαὸς τοῦ

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙ ΘΑ ΩΦΕΛΗΣΗ;

Τὸν τελευταῖον καιρὸν πολλοὶ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ζητοῦν ἐπιμῶνως τὴν κατάργησιν τοῦ ράσου.

Διατί ἄραγε; διότι κατ' αὐτοὺς ὁ ἱερωμένος πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκσυγχρονισμένην καὶ ἀξιοπρεπὴ περιβολήν.

Καὶ διερωτώμεθα: ἐμφοροῦνται οἱ φρονούντες ταῦτα ὑπὸ θείου ζήλου καὶ Πατερικοῦ πνεύματος καὶ ποθοῦν τὴν ἱερωσύνην διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἢ δι' ἄλλους λόγους; ἀγνοοῦν, τί λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος διὰ τὴν ἀνθρωπαρέσκειαν; «εἰ ἀνθρώποις ἡρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ εἰμὶ ἤ μὴ». Ποῖος ὅμως ἐγγυᾶται, ὅτι οἱ μορφωμένοι νέοι θὰ γίνουν κληρικοὶ ἅμα τῇ καταργήσει τοῦ ράσου; μήπως οἱ νέοι οὗτοι θέλουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ζοῦν ἐλευθέρως καὶ ἀδεσμεύτως συμμετέχοντες εἰς ἀπηγορευμένας ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς;

Οὐδεὶς πανταλονοφόρος ἡγίασεν. Τὸ μαρτυρεῖ περὶ τράνωτος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡγίασαν οἱ πλείονες διὰ τοῦ τετιμημένου ράσου, ὅπερ μετ' ἀξιοζηλεύτου πόθου περιεβλήθησαν μὴ ὑπολογίζοντες, ἂν θὰ ἀρέσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀσπαζώμεθα τὴν χεῖρα λαϊκῶν. Ἐὰν ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἐπιβληθῇ ὑπὸ ἀνωτέρων, θὰ καταρρακώσῃ ἀνεπανορθώτως τὸ γόνιτρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ σκανδαλίσῃ ἀπεριγράφτως τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Ἡ Ἑλλάς δὲν γίνεται οὔτε Ἀμερικὴ, οὔτε Βυρῶπη, διότι εἶναι ἡ χώρα τοῦ γνησίου Ἑλληνοχριστιανικοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος καὶ ἡ χώρα, ἡ ὁποία σέβεται πᾶν ὅ,τι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ὡς «παράκαταθήκη νὰ εἰράν», εἴτε Δόγματα εἶναι ταῦτα, εἴτε Κανόνες, εἴτε Παραδόσεις.

Ἡ Ἑλλάς καὶ κάθε γωνία τῆς εὐωδιάζει ἀπὸ τὰ λείψανα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν πᾶν ὅ,τι τὸ Ἑλληνικόν, τὸ Ὁρθόδοξον, τὸ εὐγενές, τὸ ὅσιον, τὸ ἅγιον καὶ τὸ σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς προσέχουν διὰ τοῦτο οἱ νεωτερισταί, διότι δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ ἀπατήσουν τὸν «πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν».

Κυρίου τῶν Δυνάμεων, ὅστις κρίνει τὰς ἐκάστοτε ἀποφάσεις καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀκέρμη, καὶ ὁποῖος εἶναι κατὰ τὰ γεγραμμένα «φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας».

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον

Πρωθυπουργὸν Ἑλλάδος

Κύριον Γεώργιον Παπαδόπουλον,

Ἀθῆνας

Μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐλάβομεν γνῶσιν ἀνακαινώσεώς Σας ὅπως Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀποτελέσῃ ἐν ἡνωμένον Χριστιανικὸν πλήρωμα, πλὴν ὅμως τὸ πλήρωμα τοῦτο διὰ λόγους γνωστοὺς δὲν εἶναι ἡνωμένον θρησκευτικῶς καὶ ἡ Ἐνωσις δύναται νὰ συντελεσθῇ μόνον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας διὰ τῆς σχολαστικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος περὶ ἡμερολογίου τῆς 25 Ἰανουαρίου 1923 ἐλπίζομεν.

+ Πρωθυερεὺς Παλαισημερολογιτῶν Νομοῦ Δράμας

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Δράμα — Γαληνὸς 90

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 24 Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζουν τὰ Ἱερά Ἰσυχαστήρια δι' Ἀρχιερατικῶν λειτουργιῶν.

1) Τὸ Γενέθλιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Λουτράκι

2) Τὸ Γενέθλιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Κουβαρὰν Ἀττικῆς

3) Οἱ ἐν Χίφ Ἅγιοι εἰς Αὐλῶνα (Ἀνθοῦσαν) Ἀττικῆς Π. Νήφωνος.

Τὴν 29 Ἰουνίου ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστ. Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ ὁμόνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ Π. Κοκκινιάς Πειραιῶς καὶ Δάφνης Ἀθηνῶν.

Τὴν 1 Ἰουλίου πανηγυρίζει, ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐλευσίνας παρὰ τὰς πολυκατοικίας.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	» 30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ.		1